

DENISA FULMEKOVÁ NUŇO

Ilustrovala
Hedviga Gutierrez

DENISA FULMEKOVÁ
ŇUŇO

DENISA FULMEKOVÁ NUÑO

slovar

Text © Denisa Fulmeková 2019

Illustrations © Hedviga Gutierrez 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4206-2

AKO SOM SA POMÝLILA

Len aby ste vedeli – mám poriadnu trému! Nikdy som totiž ešte nepísala knižku pre vás, milé deti. Dodnes by som na to nenašla odvahu, ale keďže tomu, o ktorom idem písať, odvaha rozhodne nechýba, povedala som si, že si od neho kúsok požičiam.

Začnem tým, ako sa jedného dňa do činžiaku v našom susedstve prisťahovala moja kamarátka Ingrid Milá. Dva-tri roky dozadu nás zoznámila spoločná priateľka Majka. Majka bola totiž nadšená z toho, že Ingridin syn Samko a moja dcéra Laura sa narodili v ten istý deň.

„To by ste sa, vy mamy, mali spoznať!“ rozhodla sa Majka.

A tak sme sa s Inge zoznámili a aj skamarátili. Zvyčajne sme trkotali o tom, ako nám rastú deti, čo

im chutí, čo ich baví, s čím sa hrajú a či príliš nevyvádzajú.

No a raz, bolo to po tom, ako sa Inge nastahovala do vežiaku oproti, sme šli na prechádzku a ona nadhodila:

„Nuňa som radšej nechala doma.“

„Uhm,“ prikývla som a pomyslela som si, že jej manžel určite ostal doma pozerať futbal tak ako ten môj.

Inokedy sme boli spolu na nákupoch a Inge podotkla:

„Musím sa pozrieť, či tu nemajú nejaké dobroty pre Nuňa!“

„Uhm,“ prisvedčila som a zauvažovala, či svojho manžela príliš nerozmaznáva.

No keď sme sa zišli ďalší raz a ona mi oznámila, že Nuňo je choručký a na moju otázku, čo ho trápi, odvetila, že má boľavú labku, to už vo mne naozaj hrklo.

„Labku?“ zopakovala som, lebo sa mi zazdalo, že som čosi prepočula.

„Labku. Zlomil si pazúrik,“ starostila sa Inge a dodala: „Popoludní s ním zájdem k veterinárovi.“

Už-už som vyhrkla, či jej manžel chodí k zvieraciemu doktorovi, keď som sa spamätala a konečne som položila tú správnu otázku:

„A kto je vlastne Ňuňo? Ja som si myslela, že keď spomínaš Ňuňa, hovoríš o svojom manželovi!“

Inge sa rozosmiala a pokrútila hlavou:

„Ale kdeže! Môj manžel sa predsa volá Jožko. Ňuňo je náš pes! Náš westík, poznáš to plemeno?“

Nepoznala som. Psíka som nikdy nemala a v psičkárskejších termínoch sa nevyznám. Napriek tomu som bola na Ňuňa zvedavá. Poviem vám, že kým som ho nepoznala, myslela som si, že psí život musí byť pod psa. Ale naopak! Psí život môže byť super!

AKO SA TO VŠETKO ZAČALO

V niektorých rodinách je to takto: Po psíkovi túžia deti, a rodičia, ktorí už nevládu stále dookola počúvať ich prosby, im napokon vyhovejú. V rodine Milých to však bolo inak. Teta Ingrid a ujo Jozef boli ešte mladí a deti nemali. Vlastne vtedy ešte neboli teta s ujom, ale len Inge s Jožkom. No a raz večer, zima sa pomaly chýlila ku koncu, sa doma pred blikajúcou obrazovkou zhodli na tom, že akosi priveľa pozerajú televíziu. Alebo ťukajú do mobilov, počítačov a tabletov a čoraz menej podnikajú výlety do prírody. Ba ani sa len neprechádzajú po sídlisku a nestretávajú sa po večeroch s priateľmi. Večne trčia doma.

„Lenže toto sme si povedali už viackrát a nič sa nezmenilo,“ konštatovala Inge.

„Čo teda navrhuješ?“ spýtal sa Jožko.

